

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Vita Et Honestate Canonicoꝝ, Et Alioꝝ
Ecclesiasticoꝝ Specvlvm**

Langhe-Cruys, Johan

Duaci, 1587

De humilitate, primo, & præcipuo honestatis a clero recupera[n]dæ
fundamento. cap.xx.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63733)

nimirum, quia humilitatem, quæ virtutum mater est, recedunt, vium laboris sui perdunt, etiam si quæ bona sunt, quæ operari videantur. Quos bene ab intimis prodimus, si paucis exterioribus ostendamus.

Cunctis namque superba apud se cogitatione tumens inest clamor in locutione, amaritudo in silentio, dissolutio in hilaritate; furor in tristitia, inhonestas in actione, honestas in imagine, erectio in incessu, rancor in responsione. Horum mens semper est ad ingratas contumelias valida, ad tolerandas infirma, ad obediendum pigra, ad lacessendos verò alios impetiva, ad ea, quæ facere & debet, & præualet, ignaua, ad ea autem quæ facere nõ debet, nec præualet, parata. Hæc in eo quod sponte non appetit, nulla exhortatione seditur: ad hoc autem quod latenter desiderat, quaritur cogatur, quia dum metuif ex desiderio suo vilescere, optat vim in ipsa sua voluntate tolerare.

De humilitate, primo & præcipuo honestatis à clericis recuperanda fundamento. CAP. XX.

Quoniam diffiteri non possumus clericos sua inobedientia, & superbia sese suumque ordinem & statum, atque ipsam catholicam religionem & ecclesiam ad hanc, quam in his videmus prouinciis, deploradam perduxisse ruinam, & calamitatem; nõne omnium nunc cura, cogitatio, studium, diligentia, & sollicitudo intendi, & impendi debet, vt cuncta collapsa, seu destructa in integrum restituantur? Quod vt commodius & facilius fieri possit, necessariò requirimus, vt inobedientia, & superbia funditus ex eorum cordibus extirpatis, & profligatis, animis eorundem humilitas inseratur. Nam sicut illa omnium virtutum, & criminum est origo, atque ruina omnium virtutum: ita hæc omnium honorum fons, & mater est, atque omnium virtutum caput, custos, & propugnaculũ est. Hæc sola officij sacerdotalis est erectio. Et vt ipsa veritas contra superbiam pestem remedium nobis daret, & nos ad viam vitæ per humilitatem reduceret, in semetipsa dignata est quod nos admonet monstrare, dicens: Discite à me quia mitis sum, & humilis.

Humilitas virtutum mater.

Signa quibus superbi dignoscantur.

a Chrysost. ho. 3. 15. 39. 49. 66. in math. 6. ho. 32. in Ioan. item hom. 38. ad pop. & Ber. in tract. de meditat. deuotiss. cap. 41. et epist. 41. & serm. 1. denata. Dom. b Greg. epist. 54. lib. 2. & hom. 7. c Greg. lib. 34. mor. cap. 20. d Matth. 11.

E e e iij humilis

humilis corde. Ad hoc namque, ^a D. Gregorius scribit, & testatur, vnigenitus Dei filius formam imitatis nostrae suscepit, ad hoc inuisibilis non factus visibilis, sed etiam despectus apparuit, ad hoc comeliarum ludibria, illusionum opprobria, passionesque tormenta tolerauit, vt superbum non esse hominem doceret humilis Deus. Quanta igitur humilitatis virtus est, propter quam solam veraciter edocendam, qui sine aestimatione magnus est, vsque ad passionem mortis factus est paruus. Quia enim originem passionis nostrae se praebuit superbia diaboli, inlustratum redemptionis nostrae inuenta est humilitas Dei. Hostis quippe noster inter omnia conditus, videntem pra omnia voluit elatus. Redemptor autem nobis magnus manens super omnia, fieri inter omnia dignatus est paruus. Quid ergo nos Episcopi, & clericus, qui hoc oris locum ex Redemptoris nostrae humilitate suscepimus, & tamen superbiam hostis imitamur? Ecce nouimus creatorem nostrum de altitudinis culmine, vt humano generi daret gloriam descendisse. Humiliauit se vsque ad nostrum puluerem Deus, & in caelo os suum ponit, & super terram operitur transit puluis humanus, & non erubescit, non tuit extolli homo, putredo, & filius hominis verus. Reducamus ad animum hoc quod per sapientissimum Salomonem dicitur ^b: Ante tonitruum praeribit conscientio, & ante ruinam exaltabitur cor. Vbi est dignitas subiugitur: Ante gloriam humiliabitur. Humiliemur ergo mente, si ad solidam conamur venire certitudinem: nequaquam per elationis fumum oculi cordis obsecurentur: qui quanto magis excreuerit, tanto celerius euanescit. Pensemus quid nos praecpta admonitionis Redemptoris nostri dicentis ^c: Beati pauperes spiritus, quoniam ipsorum est regnum caelorum. Hinc etiam per prophetam dicitur ^d: Super quem requiescit spiritus meus, nisi super humilem, & quietum, & tremulum sermones meos? Certè cum Dominus ad humilitatem viam adhuc infirmitate discipulorum corda reducere dicit ^e: Si quis vult inter vos primus esse, erit omnium minimus. Qua in re aperte cognoscitur, quoniam veraciter

^a in epist. 38.
lib. 4. ad Epist.
Constant. 27.
lib. 34. moral.
cap. 31.

^b Eccl. 32.

^c Matth. 5.

^d Esa. 66. cap.

^e Matth. 10.
Mar. 10.

veraciter sublimis est, qui in suis cogitationibus humiliatur. Caveatur ergo malorum prava suggestio, fugiatur omnis instigatio diaboli. Oportet quidem ut veniant scandala, veruntamen vix homini illi, per quem scandalum venit. Ecce ex hoc nefanda elationis vocabulo ecclesia scinditur, fratrum omnium corda ad scandalum prouocantur: Per humilitatem autem cunctorum fratrum concordia, & sancte vniuersalis ecclesie vnitas valet custodiri.

Contra morem ecclesiasticum est, si non patientissimè toleratur etiam iniusta correctio*. Seruorum Dei humilitas in afflictionis tempore debet apparere. Qui vero se contra Præpositos suos erigunt, profecto ostendunt, quia serui Dei esse contemnunt. Et quidem ab illo hoc quod factum est minimè fieri debuit, à te tamen omnino debuit diligenter suscipi, & rursus cum gratiam reddebat, ad eum cum gratiarum actione debuit occurrere. Quod quia ita à te factum non est, adhuc cogitatio quia nobis omnino lacrimarum opus est. Nos enim cuius vitæ sumus, qui humiles esse cetera patribus notamus? Optauimus iam annos aliquot clero tranquillitatem, & pacem à Deo concedi, sed quia in illo debita humilitas non fuit, ideo eandem nondum obtinuerunt. Nam ut D. Gregorius Archiepiscopus Constantinopolitano scribit, eundem ad pacem, & vnitatem ecclesie exhortans: In pacis, inquit, vos decet dilectione persistere, & locum præbere discordiæ nullo modo debetis. Sed quia in radice ipsius viuere aliter non valemus, nisi mente, & actu humilitatem, quam ipse author pacis docuit, teneamus, cum ea charitate, qua dignum est suademus, ut profana elatione, quæ animabus semper aduersa est, cordis pede calcantes, peruersi superbiq. vocabuli scandalum, ecclesie auferre de medio festinetis, ne pacis nostræ societate diuisi inueniri possitis, sed vnus in vobis spiritus, vna mens, vna charitas, vna in Christo, qui sua membra esse nos voluit, sit cõpago concordie. Nam quam diu, quam indecens, quam crudele, quamq. à sacerdotali proposito sit extraneum, pacem, illum, quam aliis prædicat, non habere, sanctitas vestra cõsideret, & suos de superbia fratres scandalizare non præsumat. Sed hæc magis studeat, ut vanæ, aut superflue elationis auctor humilitatis

E e e iiii queat

*Humilitate ca
stedi ut fratru
concordia, &
ecclesie vnitas,
a Greg. epist.
4. lib. 2. & c.
contra dist. 100.
Correctio etiã
inuisita patienter
toleranda
est.*

*b Greg. epist.
24. lib. 2.*

*Quia in clero
non est debita
humilitas, ideo
illi nunc non da-
tur à Deo pax,
& tranquillitas.*

*Humilitas pa-
cis est radix.
c epist. 45.
lib. 11.*

queat ense proferre, quatenus eiusmodi victor
 suum vos habitaculum sancti Spiritus gratia
 dicet: & aperte impleatur in vobis quod scriptum est
 Templum Dei sanctum est, quod estis vos. Vnde
 D. Ioannes Chrysostomus: Qui humilis est, ap-
 tiosus omnibus, & iucundus, & perpetue pacis
 nullam bellorum habet materiam. Quippe ratio
 aequo animo perfert, & incredibili in omnia
 vitur. Præceptorum namque Dei cum honoris
 pax est: omnis autem vita sic nobis præscribitur,
 pacem ad inuicem habeamus. Sed nihil tam ad-
 bilem Christianum, quam humilitas efficit.

Quam necessaria sit in ecclesia humilitas.
 CAP. XXI.

Quam autem pulchra, & necessaria in ecclesia
 humilitas, eleganter his verbis demonstrat
 Leo Papa: Agnoscat, inquit, catholica
 humilitas Domini gloriam suam, & de salutis sacra-
 mentis gaudeat ecclesia, quæ corpus est Christi.
 Quid enim sanandis agris, illuminandis cæcis, viu-
 candis mortuis aptius fuit, quam v. aperbit
 humilitatis remediis curare? Adam præceptis
 negligens peccati induxit damnationem; Iesus
 sub lege reddidit iustitiæ libertatem. Ille
 obtemperans vsque ad præuaricationem, merens
 ipso omnes morerentur; hic patri obediens vsque
 crucem, fecit ut in ipso omnes viuificarentur. Ille
 honoris angelici, naturæ suæ perdidit dignitatem
 hic infirmitatis nostræ suscipiens conditionem, pro-
 pter quos ad inferna descendit, eisdem in cælestia
 collocavit. Postremò illi per elationem lapsus
 est: Terra es, & in terrâ ibis. Huic per subiectionem
 exaltato dictum est: Sede à dexteris meis, donec
 inimicos tuos scabellum pedum tuorum.
 Domini nostri opera non solum sacramento nobis
 ipsa remedia transferantur, quodque impium est
 steris, profit & moribus, ut meminimus nobis
 humilitate, & mansuetudine redemptoris nostri

a 1. Corint. 3.

b hom. 1. in e-
 pist. 1. ad Co-
 rinth.

Nihil tam ad-
 mirabile Chri-
 stianum efficit,
 quam humili-
 tas.

c serm. 4. de
 nativitate, Dom.

Ad obedientiam
 et superbiam,
 Christi obedi-
 entia et humili-
 tate reparata
 est.

d Genes. 3.
 e Psalm. 109.

Christi opera
 v. illa nobis
 sunt imitatio-
 nis exemplo.
 In humilitate,
 et mansuetu-
 dine Christi no-
 bia est viuend-
 dum.